

РЕШЕНИЕ

№ 3882

гр. София, 12.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 12.05.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Анастасия Хитова

при участието на секретаря Ива Лещарова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **2926** по описа за **2023** година докладвано от съдия Анастасия Хитова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на началник сектор към Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, отдел „Пътна полиция“ чрез юк. А. срещу Решение № 476/30.01.2023 г., постановено по НАХД № 9912/2022 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 115 състав. В касационната жалба са изложени доводи за нарушение на материалния закон - касационно основание по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК) във вр. с чл. 63в ЗАНН. Иска се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по съществото на спора, с което да бъде потвърдено изцяло наказателното постановление. Претендират се разноски юрисконсултско възнаграждение.

На 09.05.2023 г. са депозиран писмени бележки.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът – М. Л. П., не изразява становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.

Административен съд София град, XII касационен състав, намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 211 АПК от надлежна страна с правен интерес от

оспорването, поради което е допустима. Разгледана по същество, същата е частично основателна.

С обжалваното решение СРС е отменил Наказателно постановление /НП/ № 21-4332-008211/19.04.2021 г., издадено от началник сектор СДВР, отдел „Пътна полиция“, с което на М. Л. П. са наложени следните наказания: 1. за нарушение на чл. 6, т. 1 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ на основание чл. 183, ал. 5, т. 1 ЗДвП е наложена глоба в размер на 100 лева; 2. за нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП е наложена глоба в размер на 10 лева.

За да постанови този резултат, от фактическа страна СРС установява следното:

На 31.03.2021 г., около 22:45 часа в [населено място], М. Л. П. управлява товарен автомобил марка и модел „М. С. 311 ЦДИ“ с рег. [рег.номер на МПС], по [улица] с посока на движение от [улица] към [улица]. На кръстовището с [улица] П. извършва маневра ляв завой, като навлиза и преминава на червен сигнал на светофара при работеща в нормален режим светофарна уредба. Контролните органи приемат, че водачът не е съобразил поведението си със светлинните сигнали и не е носил контролния талон от свидетелството за управление на МПС, което поведение представлява нарушение на чл. 6, т. 1 ЗДвП и на чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП. Поради това на водача е съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 950256/31.03.2021 г., а въз основа на акта е издадено процесното НП.

За да отмени наказателното постановление, районният съд е приел, че в административно-наказателното производство са допуснати съществени нарушения на производствените правила, тъй като в АУАН и НП не е посочена точната правна норма, която е нарушена и която посочва съответното задължение на водача на товарния автомобил да не преминава през кръстовище при подаден червен сигнал на светофарната уредба. По този начин е нарушено правото му на защита, защото наказаното лице не би могло да възприеме за извършването на какво нарушение е обвинено и не би могло да организира защитата си.

По отношение на липсата на СУМПС на водача, съдът е приел, че по делото не са събрани никакви доказателства относно извършването на това нарушение и същото е останало недоказано.

Касационната инстанция възприема изцяло, съобразно чл. 220 АПК, вр. с чл. 63в ЗАНН, установената от СРС фактическа обстановка.

Решението на СРС е неправилно по отношение на отмяната на НП в частта му т. 1, с която на М. Л. П. за нарушение на чл. 6, т. 1 ЗДвП на основание чл. 183, ал. 5, т. 1 ЗДвП е наложена глоба в размер на 100 лева.

Съгласно посочената за нарушена разпоредба на чл. 6, т. 1 ЗДвП, участниците в движението съобразяват своето поведение със сигналите на длъжностните лица, упълномощени да регулират или да контролират движението по пътищата, както и със светлинните сигнали, с пътните знаци и с пътната маркировка.

Касационната инстанция счита, че всяко несъобразяване със светлинните сигнали, вкл. и тези с червен цвят, съставлява нарушение на закона. В НП изрично е записано, че наказанието се налага на основание разпоредбата на чл. 183, ал. 1, т. 5 ЗДвП, която гласи, че се наказва водач на МПС, който преминава при сигнал на светофара, който не разрешава преминаването. Поради това дадената от административнонаказващия орган квалификация на нарушението съотнесена към словесното му описание и санкционната норма позволяват на нарушителя да разбере защо е ангажирана отговорността му и не нарушават правото му на защита.

Настоящият касационен състав споделя разбирането, че нарушение на процесуалните правила от категорията на съществените, което винаги води до отмяна на акта, е само онова, което е довело до пълна невъзможност обвиненото лице да разбере какво нарушение е извършило и кои относими норми от действащото законодателство, следва да бъдат приложени. Нарушаването на правото на защита не се презюмира, а подлежи на преценка за всеки конкретен случай. От самото начало на образуваното административнонаказателното производство М. Л. П. е узнал за какво точно нарушение му се търси отговорност, той по никакъв начин не е бил лишен от възможността да организира своята защита и да подаде възражения както срещу съставения АУАН, а в последствие и жалба срещу НП.

Процесните АУАН и НП очертават по разбираем и несъмнен начин в конкретика фактическото обвинение за твърдяното нарушение на позитивни правила за поведение. В тях са описани по изискуемия от закона способ относимите към съставомерността на нарушението факти и обстоятелства. Налице е коректно цитиране на нормативните правила, доколкото направеното изложение на реализираното от водача нарушение, респ. обстоятелствата, при които то е извършено, е формулирано изчерпателно. Следователно М. Л. П. е бил наясно с рамките и съдържанието на обвинението срещу него и е бил в състояние да проведе защитната си позиция, както в хода на развитото се административнонаказателно производство, така и в съдебната фаза на процеса.

Най-накрая всеки правоспособен водач е длъжен да познава правилата на движение. Ако за него е неясно къде точно е уредена забраната за преминаване на червен светофар, респ. каква забрана съдържа червения цвят на светофарната уредба, това сочи на липса на основни познания по управление на МПС, а не на незаконосъобразност на НП. В съответствие с принципа *ignorantia legis neminem excusat* непознаването на закона не може да доведе до отпадане на административнонаказателната отговорност. Друг е въпросът, че познаването на цветовете на светофара съставлява и обща гражданска култура.

При преценка на събраните по делото писмени и гласни доказателства поотделно и в съвкупност, недвусмислено и категорично се налага изводът, че М. Л. П. е извършил виновно вмененото му нарушение на чл. 6, т. 1 ЗДвП, понеже е преминал през процесното кръстовище с управлявания от него товарен автомобил при червен сигнал на светофара, за извършването на което административнонаказващият орган му е наложил при спазване на съответната процедура предвиденото в чл. 183, ал. 5, т. 1 ЗДвП наказание. Поради в това в тази част решението на въззивния съд следва да бъде отменено, а наказателно постановление в т. 1 да бъде потвърдено.

Решението на СРС е правилно по отношение на отмяната на НП в частта му т. 2, с която на М. Л. за нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП е наложена глоба в размер на 10 лева.

Констатациите в АУАН подлежат на доказване пред съда, като съдът е длъжен чрез допустимите от закона доказателства да установи извършването на административното нарушение, обстоятелствата, при които е извършено и извършителя. Преценката си дали да издаде НП административнонаказващият орган основава на фактическите констатации на АУАН, които при условията на чл. 189, ал. 2 ЗДвП и в рамките на производството по самото налагане на административното наказание се считат за верни до доказване на противното. От друга страна, по силата на чл. 13, ал. 2 НПК във връзка с чл. 84 ЗАНН, в съдебното производство тези

констатации нямат обвързваща доказателствена сила - Постановление № 10/1973 г. на Пленума на ВС. Следователно, съдът е длъжен, разглеждайки делото по същество, да установи чрез допустимите от закона доказателства дали е извършено административното нарушение и обстоятелствата, при които е извършено, като провери дали те съвпадат с посочените в АУАН.

В изпълнение на това задължение в производството пред въззивния съд са разпитани както актосъставителят М. Д., така и свидетелят З. К., присъствал при установяване на нарушенията и съставяне на АУАН. Показанията на същите не се съдържат никакви данни за констатирана липса на СУМПС на водача, поради което правилно районният съд е приел, че административното обвинение в тази част е недоказано. В тази част обжалваното решение следва да бъде оставено в сила.

При този изход на делото и на основание чл. 63д, ал. 1 и 4 ЗАНН основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 73 лв., определено на основание чл. 37 от Закона за правната помощ /ЗПП/ във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ и съобразено с фактичестката и правна сложност на спора и уважената част от жалбата.

Така мотивиран и на основание чл. 222, ал. 1 АПК, чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София град, XII касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 476/30.01.2023 г., постановено по НАХД № 9912/2022 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 115 състав В ЧАСТТА, с която е отменено Наказателно постановление № № 21-4332-008211/19.04.2021 г., издадено от началник група към Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция, В ЧАСТТА МУ по т. 1, с която на М. Л. П. за нарушение на чл. 6, т. 1 ЗДвП на основание чл. 183, ал. 5, т. 1 ЗДвП е наложена глоба в размер на 100 лева и вместо него постановява:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 21-4332-008211/19.04.2021 г., издадено от началник група към Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция, В ЧАСТТА МУ по т. 1, с която на М. Л. П. за нарушение на чл. 6, т. 1 ЗДвП на основание чл. 183, ал. 5, т. 1 ЗДвП е наложена глоба в размер на 100 лева.

ОСЪЖДА М. Л. П. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 73.00 лева разноски по делото.

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 476/30.01.2023 г., постановено по НАХД № 9912/2022 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 115 състав в останалата част.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.